

Oana BORȘ:

Olga, una dintre femeile lui Picasso. Cea dintâi soție. **Yumiko Tsuji**, într-un spectacol regizat de Petru Vutcărău.

Harul este ceva ce atinge greu umărul cuiva.

A nu vedea cum actrița gândește cum să se așeze în rol, chiar dacă acela care o așază este chiar gândul său... A nu vedea traseul pe care o conduce regizorul, chiar dacă din cauza traseului devine... A nu vedea granița dintre ea și ea, chiar dacă există o graniță între ea și ea...

Ce poate un actor, un astfel de actor, să aducă unui personaj? Când se vorbește despre lucrurile cele mai firești: dragostea, renunțarea, disperarea, gelozia. Când se vorbește despre alegere și sacrificiu. Despre viața care, într-o bună zi, nu mai încapă decât într-un geamantan: sufletul ei strecurat printre tăieturi din ziare și pantofii de dans ai profesiei ei. Și memoria? Răspândită în tablourile unei camere, de către mâna omului pe care l-a iubit până dincolo de ea.

Ce poate? Respirație... Tinerete pe chipul unei femei de 60 de ani, atunci când vorbește despre tinerețea care a trecut; masca pasului spre dincolo, atunci când își conștientizează moartea; transfigurare, atunci când vorbește despre iubire; sfâșiere, când chinurile dragostei i se strecoară în suflet. Este ea, dar și omul pe care l-a iubit până la divinizare, în care se pierde și de mâna căruia se lasă modelată. Este o viață și alte vieți. O singură mișcare a brațului are în ea mii de gesturi, o singură privire – mii de sensuri. Inefabilul...

Profesionalismul se construiește. Talentul există.

În viața de zi cu zi, Yumiko Tsuji este o ființă deosebit de vie, deschisă spre lume cu politețea unei alte lumi.